

Arrest

nr. 317 302 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker reeds op 27 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

1.2. Op 13 april 2023 verzocht verweerder de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Bulgaarse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 20 april 2023.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 16 mei 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 289 726 van 1 juni 2023 heeft de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 mei 2023 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie bevolen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 juni 2023 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 292 055 van 18 juli 2023 heeft de Raad de bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 2 juni 2023 opgeheven.

1.8. Op 19 oktober 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [R.M.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 19.10.2023

Overwegende dat op 20/04/2023 een akkoord werd bekomen van lidstaat Bulgarije op grond van artikel 18.(c) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 02/06/2023 een beslissing 'bijlage 26quater' kreeg betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 19/10/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontrole van 10/10/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

De betrokkene diende op 27/02/2023 een verzoek tot internationale bescherming in België. Op 12/04/2023 had de betrokkene zijn interview waar hij verklaarde woonplaats te kiezen op het adres, Negende Linielaan 27 te 1000 Brussel, te weten het opvangcentrum van Fedasil aan het Klein Kasteeltje. Op 16/05/2023 bereikte ons het aangetekend schrijven van de gewijzigde gekozen woonplaats naar het Fedasil Opvangcentrum van Sint-Truiden, Montenenweg 145 te 3800 Sint-Truiden.

In uitvoering van het akkoord van Bulgarije op 20/04/2023, in toepassing van artikel 18.1 (c) van de Dublinverordening, was betrokkene op 16/05/2023 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (bijlage 26quater met vasthouding art. 51/5 54). Hij kreeg op 17/05/2023 rechtstreeks kennis van deze beslissing en werd vervolgens overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis.

Op 30/05/2023 werd, middels zijn advocaat een verzoekschrift ingediend tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing bijlage 26 quater van 16/05/2023. Op 01/06/2023 werd de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16/05/2023 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) bevolen. De beslissing tot

weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 16/05/2023, betekend op 17/05/2023, werd ingetrokken.

In zitting van het RVV op 20/07/2023 werd de bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing opgeheven.

Op 02/06/2023 was betrokkene terug het voorwerp van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De betrokkene kreeg diezelfde dag kennis van deze beslissing in het repatriëringscentrum 127 bis. De betrokkene diende op 07/06/2023, middels zijn advocaat, een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 02/06/2023. In zitting van 12/06/2023 beval de RVV de schorsing uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 02/06/2023 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De betrokkene werd op 12/06/2023 vrijgesteld van vasthouding.

Op 22/06/2023 gaf de betrokkene, middels zijn advocaat, het volgende verblijfsadres door, te weten [...] te 2100 Deurne.

Op 04/07/2023 diende de betrokkene, middels zijn advocaat, een verzoekschrift in tot nietigverklaring van de beslissing bijlage 26 quater, genomen op 02/06/2023. Deze procedure is nog lopend.

In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene voor het verloop van de procedure woonplaats kiest op het kabinet van zijn advocaat.

Op 10/10/2023 voerde de politiezone Antwerpen een woonstcontrole uit op het aangegeven verblijfsadres. te weten [...] te 2100 Deurne. Uit het verslag van de politiediensten blijkt betrokkene niet op het aangegeven adres te verblijven. Betrokkene zijn naam stond niet op de bel of op de bus. De bewoners van het pand kenden hem niet. Ze herkenden hem ook niet op de voorgelegde foto. Ze verklaarden hem nog nooit gezien te hebben.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt om uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten om te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat,

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C 163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker stelt het volgende omtrent de tijdigheid van het ingestelde beroep:

"Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Artikel 39/57, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen : 1° (...); 2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst; 3° (...); 4° (...). (...)”

De bestreden beslissing dateert van 19 oktober 2023. De bestreden beslissing zou vervolgens - zo blijkt uit het administratief dossier - per aangetekende brief van 20 november 2023 gericht zijn aan het adres te 3800 Sint-Truiden, Montenakenweg 145 (het collectief opvangcentrum van Sint-Truiden). Een bewijs van de effectieve aangetekende zending is evenwel niet gevoegd in het administratief dossier.

Het staat in elk geval vast dat deze aangetekende zending verzoeker niet heeft bereikt. Op de enveloppe van de aangetekende zending - zoals deze zich bevindt in het administratief dossier - werd een sticker door Bpost aangebracht met de melding: “ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres” (stuk 1). Kennelijk stelde Bpost eigenhandig dat verzoeker geen post (aangetekende zending) kon ontvangen op het vermelde adres. Er blijkt dan ook geen bericht te zijn achtergelaten op het adres te 3800 Sint-Truiden, Montenakenweg 145 (het collectief opvangcentrum van Sint-Truiden).

Verzoeker benadrukt dat hij onwetend was over de aangetekende zending. De aangetekende zending werd vervolgens dan ook onbezorgd naar verweerder teruggezonden door Bpost.

Verzoeker verbleef voorheen (kortstondig) in het opvangcentrum van Sint-Truiden, maar zonder dat blijkt dat verzoeker dit adres als zijn “woonplaats” zou hebben bestempeld zoals voorzien in artikel 51/2 Vreemdelingenwet. Er kan geen bewijs worden aangetroffen in het administratief dossier dat zulks het geval is.

In het administratief dossier kan voorts worden vastgesteld dat verzoeker reeds voor het verzenden van de aangetekende brief niet meer woonachtig was in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Verzoeker werd immers op 17 mei 2023 door verweerder zelf overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis (stuk 1). Hij verloor hierdoor zijn opvangplaats in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Hij kon ook niet terugkeren naar zijn opvangplaats na zijn detentie (verzoeker werd op 12 juni 2023 vrijgesteld). Verzoeker vestigde zich op een privéadres. Verweerder is tevens op de hoogte van dit adres, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Niettemin blijkt dat de bestreden beslissing enkel per aangetekend schrijven werd overgemaakt naar het collectief opvangcentrum van Sint-Truiden, alwaar verzoeker voorheen (kortstondig) verbleef. Op het moment van het verzenden van de bestreden beslissing was verzoeker hier niet meer woonachtig en verbleef hij op een privéadres dat hij eerder ter kennis heeft gebracht van verweerder. Dit wordt ook letterlijk vermeld in de bestreden beslissing.

Hieruit blijkt het tegenbewijs dat verzoeker vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd kennis kon nemen van de bestreden beslissing.

Minstens, wijst verzoeker op het bestaan van overmacht. Verzoeker wijst nadrukkelijk op boven-vermelde elementen waaruit deze overmachtssituatie blijkt.

De bestreden beslissing dateert van 19 oktober 2023. De bestreden beslissing zou vervolgens - zo blijkt uit het administratief dossier - per aangetekende brief van 20 november 2023 gericht zijn aan het adres te 3800 Sint-Truiden, Montenakenweg 145 (het collectief opvangcentrum van Sint-Truiden). Een bewijs van de effectieve aangetekende zending is evenwel niet gevoegd in het administratief dossier. Het staat in elk geval vast dat deze aangetekende zending verzoeker niet heeft bereikt. Op de enveloppe van de aangetekende zending - zoals deze zich bevindt in het administratief dossier - werd een sticker door Bpost aangebracht met de melding: “ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres” (stuk 1). Kennelijk stelde Bpost eigenhandig dat verzoeker geen post (aangetekende zending) kon ontvangen op het vermelde adres. Er blijkt dan ook geen bericht te zijn achtergelaten op het adres te 3800 Sint-Truiden, Montenakenweg 145 (het collectief opvangcentrum van Sint-Truiden). Verzoeker benadrukt dat hij onwetend was over de aangetekende zending. De aangetekende zending werd vervolgens dan ook onbezorgd naar verweerder teruggezonden door Bpost.

Verzoeker verbleef voorheen (kortstondig) in het opvangcentrum van Sint-Truiden, maar zonder dat blijkt dat verzoeker dit adres als zijn “woonplaats” zou hebben bestempeld zoals voorzien in artikel 51/2 Vreemdelingenwet. Er kan geen bewijs worden aangetroffen in het administratief dossier dat zulks het geval is. In het administratief dossier kan voorts worden vastgesteld dat verzoeker reeds voor het verzenden van de aangetekende brief niet meer woonachtig was in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Verzoeker werd immers op 17 mei 2023 door verweerder zelf overgebracht naar het repatriëringscentrum 127bis (stuk 1). Hij

verloor hierdoor zijn opvangplaats in het opvangcentrum van Sint-Truiden. Hij kon ook niet terugkeren naar zijn opvangplaats na zijn detentie (verzoeker werd op 12 juni 2023 vrijgesteld). Verzoeker vestigde zich op een privéadres. Verweerder is tevens op de hoogte van dit adres, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Niettemin blijkt dat de bestreden beslissing enkel per aangetekend schrijven werd overgemaakt naar het collectief opvangcentrum van Sint-Truiden, alwaar verzoeker voorheen (kortstondig) verbleef. Op het moment van het verzenden van de bestreden beslissing was verzoeker hier niet meer woonachtig en verbleef hij op een privéadres dat hij eerder ter kennis heeft gebracht van verweerder. Dit wordt ook letterlijk vermeld in de bestreden beslissing.

Teneinde de rechten van de betrokkenen daadwerkelijk te beschermen, dienen, overeenkomstig met name de rechten die zijn erkend in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, juridische waarborgen te worden ingebouwd en dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen besluiten tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te worden gewaarborgd (zie ook artikel 27 van de Dublin III-Verordening).

Dit is niet het geval indien verzoeker in casu geen beroep meer zou kunnen indienen tegen de bestreden beslissing, gelet op bovenvermelde elementen.

Omwille van bovenvermelde redenen, werd het beroep tijdig ingediend.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Het verzoekschrift werd laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Overeenkomstig art. 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht.

In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de dublintransfer, ter kennis gebracht aan betrokkene op 16.11.2023 (zie in bijlage). De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht (artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet). De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift betrof derhalve vrijdag 15.12.2023. Het beroep werd echter laattijdig ingediend op 16.02.2024.”

2.3. Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat verzoeker via, een op 27 oktober 2023 gedateerd document, woonplaatskeuze deed op een adres in Deurne en dat verweerder, op 6 november 2023, op dit document een stempel aanbracht om te duiden dat hij het via een aangetekend schrijven ontving.

Het door verweerder neergelegde administratief dossier laat de Raad daarnaast toe vast te stellen dat de in casu bestreden beslissing door verweerder, op 13 november 2023, aangetekend werd verzonden naar het centrum waar verzoeker eerder werd opgevangen (Montenakenweg 145, 3800 Sint-Truiden).

De Raad dient bijgevolg op te merken dat de bestreden beslissing niet werd verzonden naar het adres waar verzoeker, overeenkomstig artikel 51/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), woonplaatskeuze deed.

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.”

Aangezien er geen rechtsgeldige kennisgeving gebeurde, is de beroepstermijn niet beginnen te lopen en kan niet worden besloten dat het beroep laattijdig werd ingesteld.

De door verweerder opgeworpen exceptie is ongegrond.

Het beroep is ontvankelijk ratione temporis.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome

op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 27 en 29 van de verordening nr. 604/2013, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids-beginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Afghanistan.

Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 27 februari 2023, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel een verzoek gericht aan de Bulgaarse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Door de Bulgaarse autoriteiten zou zijn ingestemd met het verzoek tot terugname.

Op 2 juni 2023 volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Op 19 oktober 2023 neemt de verwerende partij vervolgens een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden (stuk 1).

Derhalve wordt gesteld dat de termijn voor overdracht wordt verlengd op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

2. De rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gezocht in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, bepaalt: “De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”[...].

Artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder: “Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”[...].

Artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoeringsverordening 118/2014), bepaalt als volgt: “De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een

schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening). Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

3. Uit artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging (hetgeen verzoeker betwist, zie hieronder), over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt. Dit kan een termijn zijn tot maximaal 18 maanden.

Dit geeft verweerder ook zelf aan in de bestreden beslissing: "tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt" (stuk 1, pagina 1,[...]).

De verlenging van de termijn tot 18 maanden vormt de bovengrens.

Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging. Integendeel, er wordt kennelijk automatisch besloten tot verlenging naar 18 maanden, terwijl dit de maximale duurtijd betreft. De verlenging tot de maximale termijn vereist derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering.

Elke motivering hiertoe ontbreekt evenwel. Hierdoor schendt de gemachtigde de formele motiverings-verplichting.

Door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (in casu 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de gemachtigde een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening tot verlenging van de termijn van de overdracht naar 18 maanden, minstens dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt gelet op de aangehaalde redenen tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

Het criterium van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt evenwel geschonden in de bestreden beslissing.

5. Verzoeker bemerkt vooreerst dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft, waardoor de betrokken bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Uit het arrest Jawo blijkt onder meer dat er een intentioneel element, namelijk het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure, is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt. Dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij was geïnformeerd over deze verplichting.

In casu blijkt dat de verzoekende partij door toedoen van zijn advocaat en op eigen initiatief aan de verwerende partij zijn nieuwe verblijfplaats (te 2100 Deurne, [...]) kenbaar heeft gemaakt.

Bijgevolg speelt het bovenvermelde vermoeden in casu niet, minstens wordt het tegendeel niet aangetoond.

6. De bestreden beslissing baseert zich in de besteden beslissing op de vaststellingen die werden verricht naar aanleiding van een vermeende woonstcontrole op 10 oktober 2023.

Verweerder verwijst, voor de vaststellingen die werden gemaakt tijdens deze woonstcontrole, in de bestreden beslissing naar een document (verslag) dat werd opgesteld door de betrokken politiezone: "Uit het verslag van de woonstcontrole van 10/10/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze" (stuk 1).

In het administratief dossier is een verslag van de adrescontrole te vinden, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is (stuk 3).

Het verslag werd ingevuld en ondertekend onder "handtekening politie", maar dit verslag zou zijn opgesteld en ondertekend door "[F.D.W.]" met als loutere functie "administratief deskundige". Hieruit kan niet worden vastgesteld dat daadwerkelijk een controle werd uitgevoerd door de politie van Antwerpen.

Er kan hierom niet worden vastgesteld dat de handtekening werd geplaatst door een daartoe bevoegd persoon, waardoor niet kan worden vastgesteld dat de vermeldingen in dit verslag waarachtig zijn en effectief werden uitgevoerd door de politionele diensten (zoals ook verzocht door verweerder).

Verzoeker verwijst hiervoor naar een recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 296 865 van 10 november 2023) waarbij in een identieke situatie werd geoordeeld als volgt (pagina 7):

"In het administratief dossier bevindt zich verder een formulier d.d. 28 maart 2023, opgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en gericht aan de politie van Antwerpen, waarbij wordt gevraagd om meerdere controles te verrichten, met opgave van datum en uur, eventueel gepaard met bijkomende vaststellingen. Er kan slechts worden vastgesteld dat dit formulier niet ingevuld werd teruggestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken door de politie zelf. Immers bevindt zich in het administratief dossier enkel eenzelfde ingevuld formulier maar ondertekend door F.D.W., administratief deskundige bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Naast de vaststelling dat aldus uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de politie op 4 april 2023 daadwerkelijk een controle heeft doorgevoerd op het adres van verzoekende partij kan, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat de politie op voormelde datum werkelijk een verblijfscontrole heeft doorgevoerd, uit één enkele woonstcontrole -waarvan overigens niet blijkt op welk precieze uur deze werd uitgevoerd - niet blijken dat verzoekende partij de bedoeling had zich te onttrekken aan de autoriteiten, zoals wordt voorgeschreven in het voormelde arrest Jawo".

Het blijkt dan ook niet dat een administratief medewerker de bevoegdheid zou hebben tot het uitvoeren van een adrescontrole, met onder meer een bevraging van de bureaus, en het opstellen van het verslag hiervan. Het verslag werd niet opgesteld en ondertekend door een daartoe bevoegd persoon. Verweerder gaat hier evenwel van uit in de bestreden beslissing ("Uit het verslag van de woonstcontrole van 10/10/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze"). De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Hierom kan het oordeel in de bestreden beslissing niet worden bijgetreden.

6. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op volgende vaststellingen die blijken uit het verslag (in het enkele geval zou worden vastgesteld dat dit verslag zou zijn opgesteld en ondertekend door een daartoe bevoegd persoon).

Er zou, volgens dit verslag, slechts één controle zijn uitgevoerd door de politiezone van Antwerpen op 10 oktober 2023 zonder enige tijdsindicatie, ondanks dat door verweerder werd verzocht om meerdere “controles” op het verblijfsadres uit te voeren. Verweerder achtte het dus zelf nodig om meerdere controles uit te voeren voor de vaststelling van het verblijfsadres. Dit is niet gebeurd. Niettemin wordt hiermee geen rekening gehouden door verweerder in de bestreden beslissing. Het is bovendien kennelijk onredelijk om te stellen dat, op basis van één enkele controle zonder tijdstip, verzoeker niet zou verblijven op het adres indien hij aldaar niet zou worden aangetroffen.

Enkel de datum (10/10/2023) wordt vermeld. Er wordt niet vermeld op welk tijdstip de adrescontrole heeft plaatsgevonden (in de ochtend - voormiddag - middag - namiddag - avond - nacht?). De adrescontrole blijkt ook niet te zijn aangekondigd geweest en werd uitgevoerd op een weekday (een dinsdag).

Er is geen enkel document gevoegd waaruit verzoeker zelfs kan nagaan of deze controle zou zijn uitgevoerd op het juiste appartement.

Het is manifest onredelijk om te veronderstellen dat uit één enkele controle - op 10 oktober 2022 - op een ongekend tijdstip door één of meerdere personen (al dan niet in uniform) zonder te weten op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt, ...) - moet worden vastgesteld dat verzoeker niet zou verblijven op dit adres en zou zijn ondergedoken, ongeacht of zijn naam niet op de bel of brievenbus zou staan vermeld.

Verweerder achtte het zelf nodig om meerdere controles uit te voeren voor de vaststelling van het verblijfsadres. Dit is niet gebeurd. Niettemin wordt hiermee geen rekening gehouden door verweerder in de bestreden beslissing.

Vervolgens werd er aangekruist in het verslag (stuk 3) dat verzoeker niet zou verblijven op het adres, op basis van een verklaring van “bewoners van het pand”.

Wie deze “bewoners van het pand” zijn is niet duidelijk. Geen enkele naam (of zelfs maar initialen) werd genoteerd. Het verslag of enig ander document is ook niet ondertekend door de “bewoners van het pand”, waardoor deze verklaringen niet kunnen geverifieerd worden. Er kan ook niet worden vastgesteld welke “foto” aan deze “bewoners van het pand” werd getoond. Hierdoor kan er geen bewijswaarde worden gekoppeld aan deze vaststelling en kan verzoeker zich hiertegen ook niet verdedigen.

Er wordt voorts niet vermeld op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt, ...), of de controle werd uitgevoerd door één of meerdere personen al dan niet in uniform en op welke wijze men zich heeft geïdentificeerd en hun opdracht heeft kenbaar gemaakt. Dit is temeer van belang omdat een controle door de politie mogelijks tot een “defensieve” reflex kan leiden bij de personen met wie men spreekt.

Gelet op al deze elementen, heeft de gemachtigde ten onrechte besloten, op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, dat verzoeker “dus als ondergedoken dient te worden beschouwd”.

Het blijkt voorts niet dat verzoeker werd gevraagd om zich aan te melden bij de politiezone van Antwerpen of om zich aan te melden bij verweerder, ook niet via zijn raadsman. Er werd nadien kennelijk ook geen enkele andere vorm van controle meer uitgevoerd. Zoals eerder aangegeven, gaat het kennelijk maar op één enkele onduidelijke en onaangekondigde controle.

Gelet op al deze elementen, heeft de gemachtigde ten onrechte besloten, op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, dat verzoeker “buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd”.

De gemachtigde maakte derhalve niet op rechtmatige wijze toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening voor de beslissing tot verlenging van de termijn tot overdracht naar 18 maanden. Verweerder handelt in de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk door op basis van bovenvermelde gegevens te stellen dat verzoeker als “ondergedoken” moet worden beschouwd.

Minstens werden de elementen die wijzen op de onduidelijkheid van de vaststellingen en derhalve de onduidelijkheid over verzoeker werkelijk is “ondergedoken” niet betrokken in de gemaakte beoordeling terwijl de beslissing wordt genomen met de meest verregaande impact voor verzoeker (met name een verlenging tot de maximale termijn van 18 maanden).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

9. De verzoekende partij wijst tevens op het volgende.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat.

Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijkt dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat.

Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III - verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, “tegelijktijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Eveneens blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57).

Bijkomend stelt de verzoekende partij dan ook dat hij hierdoor een nadeel ondervindt omdat hij wenst dat België zijn verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moet verweerder immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, “onverwijld” aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte wijst verzoeker er op het arrest Shiri waarin het Hof in Grote Kamer in het dictum voor recht stelde dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, lid 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.”

3.2. De Raad is, wanneer een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de

verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit de overwegingen in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zijn standpunt dat de termijn, waarbinnen verzoeker kan worden overgebracht naar de Europese lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming, kan worden verlengd tot achttien maanden steunt op de vaststellingen die de politie van de zone Antwerpen zou hebben gedaan. Verweerder geeft immers aan dat “[u]it het verslag van de politiediensten” blijkt dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres te Deurne verblijft. Verweerder stelt op basis hiervan dat verzoeker is verdwenen en de overdrachtstermijn dus kan worden verlengd tot achttien maanden.

Verzoeker voert aan dat er in het administratief dossier geen verslag is opgenomen waaruit blijkt dat *“daadwerkelijk een controle werd uitgevoerd door de politionele diensten”*. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen niet op deze grief.

De Raad stelt vast dat in het door verweerder neergelegde administratief dossier een document is opgenomen dat aantoonde dat F.D.W. – die aangeeft als administratief deskundige werkzaam te zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken – *“de politie”* verzoekt om te verifiëren of verzoeker op het door hem opgegeven adres te Deurne verblijft. Zoals verzoeker terecht aanvoert in zijn verzoekschrift, blijkt evenwel niet dat de politie enig verslag heeft opgesteld inzake zijn al dan niet aanwezigheid op het opgegeven adres te Deurne. Het document dat door F.D.W. aan de politie is gericht, met de vraag om een onderzoek te verrichten en waarop de politiediensten kunnen aangeven welke vaststellingen zij deden, is weliswaar ingevuld, maar op de plaats waar een lid van de politie dient te handtekenen kan slechts de handtekening van F.D.W., de ambtenaar die de opdracht gaf om het onderzoek te doen, worden teruggevonden. Aangezien niet kan worden aangenomen dat een ambtenaar aan zichzelf instructies geeft en trouwens ook niet blijkt dat F.D.W. lid is van enige politiedienst of de bevoegdheid heeft om in de plaats van de politie vaststellingen te doen en er geen bewijskrachtig stuk voorligt dat aantoonde dat *“de politiezone Antwerpen een woonstcontrole uit[voerde]”*, blijkt niet dat de bestreden beslissing is gesteund op correcte feitelijke vaststellingen.

Verzoeker kan derhalve, gelet op het voorgaande, worden gevolgd waar hij stelt dat niet kan worden vastgesteld dat de politie van Antwerpen daadwerkelijk een woonstcontrole op zijn verblijfsadres heeft uitgevoerd en dat de bestreden beslissing een correcte feitelijke grondslag heeft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vieren-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK